



DUPLICITATS I CINISME SOTA JUDICI

Pere Riera s'imagina a La Villarroel una entrevista amb el president a 'Desclassificats', amb Emma Vilarasau, Abel Folk i Toni Sevilla. En Joaquim Roura també fabula.

'Caram! Aquest petit coliseu és magnífic! Comentava una senyora que mig arrossegava un senyor en sortint d'un espectacle. Hi estic d'acord, vaig pensar. La Villarroel és un teatre d'una discreció elegant i gens sorollosa, acull molt bé tot aquell que fica el nas passadis endins, on un passatge allargassat i ample us fa arribar a una acollidora cafeteria amb quatre taules i llurs cadires; però tanmateix, si us plau restar dempeus, al vorell de la paret hi teniu llarga una barra de fusta fosca i elegant on inclinar-vos damunt un café o una copeta de

blanc. L'espai i l'aire tranquil que s'hi respira és agradabilíssim, això és un fet que no té dubte...

Però avui no sé que passa aquí..., hi ha càmeres, nervis i corredisses, guardaespalles, gent amunt i avall, periodistes amuntegats i moviments estranys... Dimonis! Però si fins i tot hi ha el president del Govern!!!

-Ei Gomila! El President Jaume Bosc aquí?!

-Però, que no t'has assabentat de l'escàndol?

-Quin escàndol?

-L'assumpte *Desclassificats!*

Lleig! Molt lleig! Parlen d'un delictes aberrant! Ara mateix la Silvia Utgés entrevistarà el President Bosc!

-Collons! La periodista aquella?!

-Sí! El President i ella, cara a cara, i en directe!

-I aquell d'allà mig amagat i que somriu, qui és?

-En Cáceres! L'astut secretari de premsa! Quin un!

-Llamp de Déu! I què se'n traurà de tot això?

-Qui sap, però potser acabarem per treure'n la veritat!

-Bah! Quina veritat?!

Afigureu-vos que tot aquest assumpte tan rom i intoxicat de mentida i cinisme passa per les

mans del senyor Pere Riera, un brillant llicenciat en Dramatúrgia i Direcció per l'Institut del Teatre i en Història de l'Art per la UB que ha decidit posar a prova l'honestetat de tres individus i, em temo, també la vostra.

En veure l'obra es fa inevitable pensar una mica en *Nixon/Frost*. Quan vas escriure la peça, abans o després?

"La vaig escriure l'any 2005/6. Va ser el meu treball de final de carrera, a l'Institut del Teatre. No sabia de l'existència de l'obra del Peter Morgan. Va ser temps

"En escriure l'obra tenia al cap dos personatges reals"

després d'haver-la escrit que un amic que vivia a Londres me'n va parlar, i me la va enviar. En llegir-la vaig veure el paral·lelisme en el fet de l'entrevista. Però no són la mateixa obra, ni parlen exactament del mateix. Jo no faig cap al·lusió a fets històrics. Per tant, *Desclassificats* existeix abans que *Nixon/Frost*, si més no, abans que jo en tingués notícia".



PERE RIERA
 DIRIGINT
 UN ASSAIG

FOTOS: COLECTIVO ANGLULA

I quan vas escriure-la pensaves en algun govern o personatges polítics reals?

"Sí. Pensava en un president en concret, i en una periodista molt concreta, (els noms dels quals no diré, perquè no vull que l'espectador es prefiguri unes cares amb nom i cognom). Però van ser únicament font d'inspiració per perfilar els personatges. La situació o situacions que recrea l'obra són absolutament inventades i no tenen cap base real".

I com sorgeix el projecte?

"Com et deia, l'obra va ser el

meu treball de final de carrera. En el moment de fer-ne la lectura dramatitzada a l'IT, els meus profes i tutors em van animar a enviar-la a productores i directors perquè creien que podria funcionar. Ho vaig fer, però no vaig rebre cap resposta. Cap, fins que aquest estiu em van trucar de Focus per dir-me que la volien produir. Imagina't l'alegria!".

Si, puc imaginar-m'ho, però com aconsegueixes implicar uns actors d'aquesta solvència en el projecte?

"En realitat, em consta que la pròpia Emma Vilarasau va

apostar per l'obra quan la va llegir i li van proposar de protagonitzar-la. Tenir-la a ella, -com pots imaginar-, ja és tot un regal. Després havíem de buscar un actor que pogués donar el rol de President; i vam pensar en el Toni Sevilla, que en llegir l'obra també s'hi va apuntar. I, finalment, l'Abel Folk que és un Càceres excepcional. Estic absolutament entusiasmat amb tots ells i amb la feina que estan fent".

Sembla que plantejes una qüestió ètica fonamental: els límits entre vida pública i



privada.

“Sobretot pel que fa a personalitats d'aquelles que es consideren ‘públiques’; ja siguin polítics, o pertanyents a qualsevol altre àmbit. Tots tenim mil cares, però les persones anònimes només hem de rendir comptes de les nostres ‘duplicitats’, a aquells que ens envolten i que poden pagar les conseqüències dels nostres ‘jekyll’ i ‘hyde’ particulars. Però què passa quan un té una certa responsabilitat pública? Com es justifiquen les ‘relliscades’? I com encaixen aquestes ‘personalitats’ el fet d’estar sotmeses ininterrompudament al judici del ‘poble’?”

I quina és la moralitat de la peça? Què t’interessa explicar?

“Que ningú no és ni bo, ni dolent. Que les persones som volubles. Totes. Els líders i els subordinats; el poble ras i la primera classe. I que ningú no té cap pudor a l’hora de condemnar a qui sigui per la falta comesa. Ara bé, quan és un mateix qui s’ha equivocat, sempre trobem excuses per eximir-nos de culpa”.

Com plantegeu la posada en escena?

“Sòbria i funcional. És una

obra de text i fonamentalment, els actors han de saber què passa i què diuen; no només en sentit intel·lectual, sinó emocional. I, afortunadament, tots tres estan treballant en aquesta direcció. Espero que l’escenificació afavoreixi el treball dels actors i la bona comprensió de la història per als espectadors”.

El personatge més fosc, Cáceres, què representa?

“És l’autèntic home fort. Aquell que sempre està a l’ombra

“No tinc la voluntat de donar un punt de vista taxatiu”

del dirigent; el que des de segona línia té més perspectiva per ordinar les estratègies i moure les fitxes sense ser vist. És el gran titellaire. Però per a mi no és un personatge fosc; és operatiu i resolutiu. La seva obligació és defensar els interessos del país; i si està treballant per a un bon govern —tal i com ell mateix opina—, està disposat a fer el que calgui per mantenir el bon nom del

president que l’encapçala”.

Finalment fas la direcció sol o amb la Carol López?

“Dirigeixo sol. Al principi havíem dit de codirigir amb la Carol, però abans de començar els assajos ella em va dir que preferia que me n’ocupés jo sol. Ella va molt atabalada i a més està a punt de ser mare! Sens dubte, se li girarà encara més feina!”

Parles de mercadeig polític, en el sentit de mentir pel bé d’un país. Què n’opines? És lícit? Hi ha excepcions? Provocar el mal menor és una excusa raonada per amagar els draps bruts i mentir?

“Jo no vull posicionar-me. No ho faig a l’obra. No tinc la voluntat de donar un punt de vista taxatiu. Aquesta és precisament la discussió; són els interrogants que planteja l’obra. Em planto aquí. Que cadascú respongui d’acord amb la seva consciència i els seus valors. Jo sóc només un autor; no sóc un filòsof, ni tinc un missatge per vendre. Explico la història d’aquests personatges; més que la història, la situació concreta en què es troben i les raons per les quals actuen com ho fan. Ara bé, el judici el deixarem en mans dels espectadors”.